

Als hij bij mij was gebleven

Laura Nowlin bij Boekerij:

Als hij bij mij was gebleven

Als ik het haar had verteld

Laura Nowlin

*Als hij bij mij
was gebleven*

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0587-4

ISBN 978-94-023-2541-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *If He Had Been With Me*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: Belle & Bird Design,

bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Helena G.M. / Arcangel Images

Zetwerk: Pier Post

© 2013, 2019 Laura Nowlin

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published in agreement with Sebes & Bisseling Literary Agency.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn echtgenoot, Robert.
Zonder jou zou ik niet hebben geweten wat het is
om over ware liefde te schrijven.*

Ik was op die avond in augustus niet bij Finny, maar mijn verbeeldingskracht heeft wat zich heeft afgespeeld als een herinnering in mijn geheugen gebrand.

Het regende natuurlijk, en hij glibberde met zijn vriendin, Sylvie Whitehouse, door de regen in de rode auto die hij van zijn vader voor zijn zestiende verjaardag had gekregen. Hij zou een paar weken later negentien worden.

Ze hadden ruzie. Niemand vertelt ooit waar een ruzie over ging. Dat zou niet belangrijk voor het verhaal zijn. Wat ze niet weten is dat er een ander verhaal is. Het verhaal dat zich tussen de regels verstopt van het verhaal dat ze wel kunnen zien. Waar ze niet van op de hoogte zijn, de oorzaak van de ruzie, is essentieel voor het verhaal over mij.

Ik zie het voor me: het natte wegdek en de knipperende lichten van ambulances en politieauto's die door de donkere nacht snijden en voorbijgangers waarschuwen. Er heeft zich hier een ramp voltrokken, rijd alstublieft voorzichtig. Ik zie Sylvie op de achterbank van een politieauto zitten, half gedraaid naar de portieropening, haar voeten op het wegdek tikkend terwijl ze praat. Ik kan haar niet horen, maar ik zie hoe Sylvie hun de reden van de ruzie vertelt en ik weet het, ik weet het, ik weet het, ik weet het. Als hij bij mij was gebleven, zou alles anders zijn gegaan.

Ik zie ze in de auto voordat het ongeluk plaatsvindt: de zware regen, de wereld en het wegdek nat en glad alsof er voordat ze daar reden olie op was gegoten. Ze glibberen door de nacht, jammer genoeg samen, en ze maken ruzie. Finny fronst. Hij is afgeleid. Hij denkt niet aan de regen of de auto of het natte wegdek onder de banden. Hij denkt aan zijn ruzie met Sylvie. Hij denkt aan de reden van de ruzie, en dan zwenkt de auto ineens naar

rechts en schrikt hij op uit zijn gedachten. Ik zie voor me dat Sylvie begint te gillen en dat hij overcompenseert door te hard aan het stuur te rukken.

Fenny draagt zijn gordel. Hem valt niets te verwijten. Sylvie draagt er geen. Als de botsing zich voordoet vliegt zij door de voorruit de nacht in, een moment gewichtloos door de ruimte. Ze houdt er, onwaarschijnlijk genoeg, wonderlijk genoeg, alleen wat schrammen op handen en gezicht aan over. Hoewel het waar is, is het moeilijk voor te stellen, zo moeilijk dat ik er letterlijk geen beeld bij heb. Het enige wat ik kan zien is het moment erna, het moment dat ze door de lucht vliegt, haar armen in slow motion om haar heen zwaaiend, haar haar, met wat bloed erin en nat van de regen, achter haar aan golvend als dat van een zeemeermin, haar mond een ronde O in een kreet van paniek, de donkere natte nacht haar omhullend in een perfect silhouet.

Dan is Sylvie plotsklaps weer op aarde. Ze knalt met een harde dreun op het wegdek en raakt buiten westen.

Ze ligt verformfaaid op het wegdek. Fenny is ongedeerd. Hij ademt zwaar en staart in shock en verwonderd de nacht in. Dit is zijn moment van gewichtloosheid. Zijn geest is helemaal leeg. Hij voelt niets, hij denkt niets; hij bestaat, perfect en ongeschonden. Hij hoort de regen niet eens.

Blijf zitten, fluister ik tegen hem. Blijf in de auto zitten. Blijf in dit moment.

Maar dat doet hij natuurlijk nooit.

2

Phineas Smith is de zoon van tante Angelina. Tante Angelina is geen tante van me; ze is de beste vriendin van mijn moeder uit haar jeugd, nog steeds haar beste vriendin, en buurvrouw. Onze moeders waren die lente en zomer lang geleden samen in ver-

wachting. Mijn moeder was dat respectabel, sinds ruim een jaar getrouwd met haar liefde van de middelbare school en ze hadden een heleboel foto's van de bruiloft in hun huis met een hek rond de achtertuin. Mijn vader was er - is er - nooit vanwege zijn werk, maar dat vond mijn moeder niet erg, want ze had Angelina. Angelina was zwanger van haar minnaar. Hij was getrouwd en vermogend en veel te oud voor haar. Hij weigerde bovendien te geloven dat het zijn kind was. Er was een paar weken na de geboorte van Phineas een rechterlijk bevel voor een DNA-test nodig om zijn vader zover te krijgen te doen wat eerzaam was: het huis naast dat van mijn moeder voor Angelina kopen en behalve maandelijks geld overmaken de overige dertig dagen doen alsof zij en de baby niet bestonden.

Mijn moeder werkte niet en tante Angelina gaf tekenen en handarbeid op basisschool Vogt, tegenover haar maisonnette, dus ze hadden de zomer voor zichzelf. Ze vertelden ons dat tante Angelina in de zomer dat ze zwanger waren met haar bolle en zware buik voor zich uit, alsof die de weg wees, van haar woning in Church Street naar ons grote victoriaanse huis in Elizabeth Street kwam lopen en dat ze dan de dag doorbrachten op de veranda aan de achterkant van het huis. Dan zaten ze met hun voeten op het hek geleund en dronken limonade of ijsthee en gingen alleen 's middags even naar binnen om *I Love Lucy* te kijken. En dan zaten ze zo dicht tegen elkaar aan dat Finny en ik elkaar konden schoppen alsof we een tweeling waren.

Wat hebben ze een plannen voor ons gemaakt, die zomer.

Phineas werd als eerste geboren, op 21 september. Een week later, waarschijnlijk omdat ik het maatje miste dat me schopte, kwam ik ook.

In september vertellen mensen je dat de herfst hun favoriete seizoen is. Dat zeggen ze in geen enkele andere maand. Mensen vergeten dat het in september nog zomer is. In St. Louis zou dat duidelijk moeten zijn. De bladeren hangen nog groen aan de bo-

men en het is nog warm, maar iedereen prikt wel lachende vogelverschrikkers aan de voordeur om aan te geven dat het najaar is begonnen. Tegen de tijd dat eind oktober de bladeren beginnen te verkleuren en het kouder wordt zijn ze de herfst helemaal zat en denken ze alleen nog maar aan kerst. Ze houden nooit op; ze vragen zich nooit af of ze alles al hebben.

Mijn moeder noemde me Autumn, herfst. Iedereen zegt altijd tegen me: ‘O, wat een mooie naam,’ en vervolgens lijkt die naam direct uit hun hoofd te glijden en vatten ze niet wat dat woord allemaal voor ze zou moeten betekenen: tinten rood, verandering en de dood.

Phineas begreep mijn naam voordat ik dat zelf deed. Mijn naam had wat die van hem niet had: associaties, betekenis, een geschiedenis. Zijn teleurstelling toen onze juf in groep zes namen in verschillende babynamenboeken opzocht verraste me. Elk boek wees een andere betekenis en oorsprong aan die van hem toe: slang, Nubisch, orakel, Hebreeuws, Arabisch, onbekend. Mijn naam betekende exact wat die was, je kon er verder niets over ontdekken. Ik dacht dat een naam van onbekende herkomst en betekenis niet teleur kon stellen. Ik begreep toen niet dat een jongen zonder echte vader naar oorsprong en betekenis kon verlangen.

Er was zo veel aan hem wat ik door de jaren heen niet aan hem begreep, maar natuurlijk, natuurlijk, natuurlijk, natuurlijk snap ik dat nu allemaal wel.

We zijn opgegroeid in Ferguson: een klein stadje aan de rand van St. Louis met victoriaanse huizen, oude bakstenen kerkjes en een schilderachtig centrum met winkeltjes die al generaties lang in de familie zijn. Het zal wel een gelukkige jeugd zijn geweest.

Ik was eigenzinnig en raar en had behalve Finny geen vrienden of vriendinnen. Als hij dat had gewild had hij andere goede vrienden en vriendinnen kunnen hebben; hij was goed in sport en niets aan hem was raar. Hij was lief en verlegen en iedereen

was dol op hem. De meisjes waren verliefd op hem. De jongens kozen hem met gym als eerste. De leerkrachten gaven hem een beurt als ze een goed antwoord wilden horen.

Ik wilde bij geschiedenis alles weten over de heksenprocessen in Salem. Ik las tijdens de les boeken die ik onder mijn tafeltje vasthield en weigerde de linkeronderhoek van mijn boterhammen op te eten. Ik dacht dat vogelbekdieren een samenzwering van de regering waren. Ik kon de radslag niet, kon geen bal schoppen, slaan of serveren. In groep zeven kondigde ik aan dat ik een feminist was en zei ik in de beroepskeuzeweek tegen de klas en de juf dat ik naar New York wilde verhuizen, zwarte coltruien wilde dragen en de hele dag in koffietentjes wilde zitten om diepzinnige gedachten te denken en verhalen te verzinnen.

Na een kort moment van verwondering schreef juf Morgansen FREELANCE AUTEUR onder de polaroid waarop ik lachend sta en niette die tegen de muur naast de toekomstige leerkrachten en professionele footballspelers. Nadat ik er even met haar over had gepraat was ik het met haar eens dat het dicht genoeg in de buurt kwam. Volgens mij was ze blij dat ze een carrière voor me had bedacht, maar ik vraag me soms wel af of het haar evenveel had kunnen schelen als ik zowel lelijk als raar zou zijn geweest.

Mensen zeggen al zo lang als ik me kan herinneren tegen me dat ik mooi ben. Het klonk vaker uit de mond van volwassenen dan uit die van kinderen. Ze zeiden het tegen me als ze me voor het eerst zagen; ze fluisterden het tegen elkaar als ze dachten dat ik hen niet kon horen. Het werd iets wat ik over mezelf wist, net zoals ik wist dat mijn tweede naam Rose is en dat ik linkshandig ben: ik was mooi.

Niet dat ik er iets aan heb gehad. De volwassenen leken allemaal te denken van wel, of dat dat in ieder geval zo zou moeten zijn, maar als kind gaf mijn mooi-zijn volwassenen meer vreugde dan het mij verschaftte.

Voor de andere kinderen was mijn kenmerkendste eigenschap

er ook een waarvan ik ging aannemen dat die bij me hoorde: ik was raar.

Ik heb nooit mijn best gedaan om raar te zijn, en ik haatte het dat ik het was. Het was net alsof ik was geboren zonder de vaardigheid te begrijpen of de dingen die ik op het punt stond te doen of te zeggen raar waren, dus zat ik gevangen in een constant mezelf-zijn. Dat ik 'mooi' was, was in mijn ogen een schrale troost.

Finny was vreselijk loyaal; hij zette iedereen die het waagde me te pesten op zijn nummer, snauwde iedereen die me uitlachte af en koos mij altijd als eerste in zijn team.

Iedereen begreep dat ik bij Finny hoorde en dat we bij elkaar hoorden. We werden door onze klasgenoten geaccepteerd als rarijiteit en ze lieten me het grootste deel van de tijd met rust. En ik was gelukkig, want ik had Finny.

We waren vrijwel altijd samen. Tijdens de pauze zat ik op de heuvel te lezen terwijl Finny op het veld onder me met de jongens *kickball* speelden. We deden alle groepsopdrachten samen. We liepen samen naar huis en gingen met Halloween samen langs de deuren. We zaten aan onze keukentafel zij aan zij huiswerk te maken. Omdat mijn vader zo vaak weg was aten De Moeders vaak bij elkaar. Er verstreken hele weken dat Finny en ik alleen gescheiden waren als we sliepen, en zelfs dan vielen we in slaap in de wetenschap dat de ander in de buurt was.

In mijn herinneringen aan mijn jeugd is het altijd eerst zomer. Ik zie het dansende licht en de groene blaadjes. Finny en ik verstoppen ons onder struiken en in bomen. In de herfst zijn we jarig en lopen we samen naar school en kleurt het licht goud. Hij en zijn moeder vieren kerst bij ons. Mijn vader maakt zijn opwachting. Zijn vader stuurt een cadeau dat even duur als mysterieus is. Een scheikundedoos. Handgemaakte golfclubs. Finny haalt zijn schouders op en legt ze terzijde. Winter is een waas van wit en koude handen in je zakken. Finny redt me als ik door andere kinderen met sneeuwballen word bekogeld. We gaan sleeën of

blijven binnen. Lente is een lichtgroen schilderij, en ik zit op de tribune te kijken terwijl Finny voetbalt.

De hele periode die ik in mijn hoofd ben gaan aanduiden als Ervoor.

3

Ik loop met mijn boekentas over een schouder naar de bushalte. Er staan al wat kinderen, soort van in groepjes, maar niemand zegt wat. Ik staar naar de stoep. Ik heb mijn legerkistjes zilverkleurig gespoten. Mijn haar en vingernagels zijn zwart. Aangekomen op de hoek ga ik een stukje van de anderen vandaan staan. Iedereen is stil.

Onze bushalte is boven op de heuvel aan Darst Road. Finny en ik scheurden hier vroeger met onze fiets naar beneden. Ik was altijd bang. Finny nooit.

Ik kijk naar de andere kinderen op de hoek terwijl ik doe alsof ik dat niet doe. Het zijn er zeven. Ik herken er een paar van de onderbouw en zelfs nog van de basisschool; sommigen ken ik niet.

Het is mijn eerste dag in de derde.

Ik staar weer naar beneden en bestudeer de gerafelde zoom van mijn zwarte jurk. Ik heb het kant er een week geleden met een nagelschaar afgeknipt. Mijn moeder zegt dat ik me mag kleden zoals ik wil zolang ik maar goede cijfers haal. Maar tot haar is het dan ook nog steeds niet doorgedrongen dat ik dit jaar niet een van de populaire meiden ga worden.

Op de laatste dag van het schooljaar ben ik met Sasha naar de drogist geweest en zijn we een uur bezig geweest met verfsjes kiezen. Ze wilde vanwege mijn naam dat ik mijn haar rood zou verven. Dat vond ik ontzettend suf van haar, maar dat heb ik niet gezegd. Sinds we uit De Kliek zijn gezet is Sasha mijn enige vriendin, meer vrienden heb ik niet.

‘Hoi,’ zegt iemand. Iedereen kijkt op. Finny is bij ons komen staan, zo lang, blond en preppy dat hij in een catalogus zou kunnen staan. Iedereen kijkt weer weg.

‘Hoi,’ hoor ik een meisjesstem zeggen. Ze staat ergens achter me en ik kan haar niet zien. Ik had iets terug moeten zeggen tegen Finny, maar ik ben zo zenuwachtig dat ik geen woord uit mijn keel krijg.

Gisteravond hadden we bij hem thuis een wat De Moeders een einde-van-de-zomer-barbecue noemden. Terwijl zij stonden te grillen op de achterveranda zat ik te kijken hoe Finny een voetbal tegen het hek stond te schoppen. Ik dacht aan een kort verhaal waaraan ik de dag daarvoor was begonnen, mijn eerste poging tot het schrijven van een gothic romance. Ik had een extreem tragisch einde in mijn hoofd en zat na te denken over de details van de dramatische gebeurtenissen die mijn heldin zouden overkomen terwijl ik hem zag voetballen. Toen ze ons naar binnen stuurden om de kartonnen borden te gaan pakken begon hij tegen me te praten.

‘Waarom heb je je haar geverfd?’ vroeg hij.

‘Zomaar,’ zei ik. Als iemand me zou hebben gevraagd waarom Finny en ik niet langer bevriend waren zou ik hebben gezegd dat het een ongelukje was. Onze moeders zouden hebben gezegd dat we de afgelopen jaren uit elkaar lijken te zijn gegroeid. Ik heb geen idee wat Finny zou hebben gezegd.

Op de basisschool werden we geaccepteerd als rariteit. Toen we op de middelbare school begonnen was het raar dat we bevriend waren en moesten we het in het begin aan anderen uitleggen, maar toen begonnen we elkaar steeds minder vaak te zien en hoefden we steeds minder vaak iets uit te leggen.

Door een vreemd toeval werd mijn raar-zijn ineens geaccepteerd en was ik in de eerste helft van de brugklas een van de populaire meiden. We noemden onszelf De Kliek. We lunchten elke dag samen en daarna gingen we met z’n allen naar de toiletruimte om ons haar te borstelen. We lakten elke week onze nagels alle-

maal in dezelfde kleur. We hadden geheime bijnamen en vriendschapsarmbandjes. Ik was er niet aan gewend om bewonderd te worden of onderwerp van jaloezie te zijn en hoewel Finny Ervoor altijd genoeg voor me was geweest zoog ik de aandacht op alsof ik er jaren naar had gesnakt.

Finny sloot zich aan bij een groepje jongens met licht nerdige trekken en normaal gesproken zwaaide ik naar hem als ik hem op school zag. Hij zwaaide altijd terug.

We hadden een ander vakkenpakket en ander huiswerk. Na een paar weken stopten we met samen huiswerk maken en zag ik hem nóg minder. Een van de populaire meiden zijn kostte gigantisch veel tijd. Ze wilden dat ik na school langskwam en films met ze keek terwijl we elkaars haar deden. In het weekend gingen we shoppen.

Als ik Finny dan een keer zag hadden we niet veel meer om over te praten. Elk moment dat we samen in stilte doorbrachten was als een baksteen in de muur die tussen ons werd opgetrokken.

Om de een of andere reden waren we geen vrienden meer.

Het was geen keuze. Niet echt.

Ik staar naar mijn zilveren kistjes en gescheurde kant als de bus komt aanrijden. Iedereen loopt met gebogen hoofd naar de stoep-rand. We stappen zonder iets te zeggen in de bus, waar iedereen zit te praten. Hoewel ik geen enkele reden heb om te denken dat ze er niet zal zijn ben ik opgelucht als ik Sasha in het midden van de bus zie zitten. Ze heeft een zwart shirt aan en heeft een dikke laag zwarte eyeliner rond haar ogen.

‘Hoi,’ zeg ik terwijl ik naast haar ga zitten en mijn boekentas op mijn schoot zet.

‘Hoi,’ zegt ze. Sinds ik heb geweigerd mijn haar rood te verven heeft zij dat van haar in een onnatuurlijke kleur geverfd. We glimlachen naar elkaar. Onze transformatie is volledig. Soort van.

Ik begrijp exact waarom Sasha en ik niet langer vriendinnen zijn met Alexis Myers en de andere meiden.

Ik heb geen auditie voor de cheerleaders gedaan.

Ik was het van plan. Ik wilde cheerleader zijn. Ik wilde populair zijn en daten met een voetballer - als je op McClure chill wilt zijn doe je aan voetbal, niet aan football - en alle andere dingen doen die erbij horen als je lid bent van De Kliek. Maar het lukte me niet om een dansje in te studeren en dat in mijn eentje uit te voeren voor de auditie, dus daarmee was de kous af.

Alexis en Taylor en Victoria zijn allemaal door de auditie gekomen, maar Sasha niet. We zijn officieel niet uit De Kliek getrapt, maar het enige waar ze het tijdens de grote pauze nog over hadden was dat ze op cheerleaderkamp waren geweest en dat alle andere meiden van het team hun zoouou leuk leken.

Op de laatste schooldag kwamen Alexis en Taylor en Victoria allemaal naar school met hun haar op dezelfde manier ingevlochten. Ze hadden niet tegen ons gezegd dat het vlechtsdag was. We vlochten ons haar altijd allemaal op dezelfde dag in. Toen we tijdens de lunch vroegen waarom ze het ons niet hadden verteld zeiden ze niets en keken elkaar alleen maar gichelend aan. Ik kwam tot de conclusie dat ze eindelijk de waarheid hadden doorgrond die ik verborgen had gehouden: ik was een Mooi Meisje, maar geen Populair Meisje. Ik was anders. Ik was raar. Dus besloot ik het op te geven en weer het Rare Meisje te zijn, en Sasha deed met me mee.

In de bus leunt Sasha nu naar me toe en zegt: 'Wat zie je er cool uit.'

'Jij ook,' zeg ik. Ik draai me om, kijk naar voren en zie een meisje in een blauw-rood uniform door het pad lopen. Haar blonde haar beweegt heen en weer in een paardenstaart. Ik voel nog steeds de steek van afwijzing als ik zie dat ze naast Finny gaat zitten. Eind van die maand zijn ze een stel en vertelt mijn moeder me dat Fin-

ny Sylvie Whitehouse op het sportveld heeft leren kennen toen hij naar voetbaltraining was en zij er was voor het cheerleaden.

‘Wat denk jij dat mensen gaan zeggen?’ vraagt Sasha. Ik zeg bijna dat ze niet zo suf moet doen.

‘Ik zou het niet weten,’ zeg ik.

4

De eerste paar dagen eten Sasha en ik met zijn tweetjes op wat ik de Trap naar Nergens ga noemen. De cementen treden lopen van het schoolplein aan de voorkant van de school de heuvel af naar beneden op een overwoekerd grasveld dat nergens voor wordt gebruikt.

Alexis en de anderen dragen hun uniform en trekken elke keer dat ze ons zien een grimas alsof ons nieuwe uiterlijk hun geweld aandoet. Een nieuw meisje, Sylvie van de katholieke school St. John’s, schuift bij ze aan hun tafel aan. Bijna alle derdeklassers komen van dezelfde onderbouw, maar er zijn ook een paar katholieke meisjes, van wie de ouders de duurdere particuliere highschool niet konden betalen. Die meiden zitten al sinds de kleuterschool bij elkaar in de klas en voelen zich verloren en overweldigd in de enorme zee die McClure High is. Het is de eerste dagen een ongemakkelijk geschuifel van mensen die hun plek proberen te vinden. En dan sluit iedereen ineens nieuwe bondgenootschappen en vormt zich een patroon dat de rest van het schooljaar zal worden gevolgd, mogelijk de rest van de middelbare school.

Sasha heeft een meisje van St. John’s leren kennen dat een crucifix en een schedel aan hetzelfde kettinkje draagt. Ze zitten samen bij gym en rennen een paar dagen met zijn tweetjes over het veld voordat Sasha haar uitnodigt met ons te komen lunchen. Ze heet Brooke en neemt haar vriendje Noah en haar neef Jamie mee. De volgende dag verschijnen er meer mensen - de vriendin van

die en die, en iemand uit iemands klas die aardig lijkt. Al snel hangen we met een groep op de Trap naar Nergens. Sommigen vertrekken na een paar dagen weer en vinden een ander groepje; sommigen blijven. Na de tweede week zit er een vriendengroep op de Trap naar Nergens.

Er zitten vier meisjes en drie jongens in onze groep. Brooke en Noah zijn al een serieus stel. Ze lijken zelfs op elkaar, met bruin haar en sproeten, en als ze lachen hebben ze rimpeltjes rond hun ogen.

Dus zijn Sasha, Angie en ik over voor Jamie en Alex. Angie, blond en mollig, is verliefd op een jongen van haar vorige school. Alex heeft mooie ogen, maar hij is klein en het sullige, maffe type, nog een beetje een kind. Ik zie aan de manier waarop ze naar hem kijkt dat Sasha en ik moeten concurreren om Jamie.

Toen ik Jamie voor het eerst zag kreeg ik vlinders in mijn buik. Hij heeft groene ogen en onvoorstelbaar lange wimpers. Zijn haar is donker, golvend en ontzettend warrig. Hij is lang, mager en bleek.

Jamie is energiek, geestig en grijnst aan de lopende band. Hij doet me denken aan Puck uit *Een Midzomernachtdroom*. Jamie gaat de andere jongens voor om kattenkwaad uit te halen waar de meiden vanaf de Trap giechelend naar kijken. Ze spelen football op het veld met Brookes schoen als bal, gooien proppen papier door open klasramen naar binnen en zingen liedjes in een stijl die het a-capellakoor van de school persifleert. Als zijn kattenkwaad uitpakt zoals zijn bedoeling was gooit Jamie zijn hoofd in zijn nek en lacht. Ik kijk naar hem en denk aan Peter Pan die tegen Wendy zegt dat hij het niet kan laten om te kraaien als hij blij is met zichzelf.

Sasha en ik proberen elk op onze eigen manier Jamies aandacht te trekken. Sasha plaagt hem en koketteert met haar jongensachtige schattigheid. Ik ben afwisselend kuis en flirterig. Zij rent de trappen af en doet mee met de spelletjes van de jongens. Ik lach om zijn grappen en kijk naar hem op van onder mijn wimpers.

Sasha steekt haar hand op voor een high five. Ik juich hem toe vanaf de trap. Het is een wedstrijd maar we spelen nooit vals. Sasha en ik weten dat we als het eenmaal is besloten vriendinnen moeten blijven.

Langzaam, maar toch juist snel omdat het zich in een paar dagen voltrekt, begin ik op Sasha voor te lopen. Ze doet nog een paar dappere pogingen, maar dan is het duidelijk dat Jamie achter mij aan zit. Hij komt naast me zitten op de trap. Hij biedt me zijn laatste patatjes aan. Hij kietelt me. Hij lacht naar me als ik op de trap zit terwijl hij met de jongens aan het schoenballen is, en de vlinders fladderen druk rond in mijn buik. Jamie. Jamie. James. Jamie.

Op een maandagmiddag op de Trap naar Nergens pakt Jamie mijn hand, op een manier dat het lijkt alsof het al lang duidelijk is dat die van hem is wanneer hij maar wil, en niemand kijkt ervan op. Ik houd zijn hand vast, kijk de betonnen treden af en probeer niet te grijnzen en mijn gevoelens te verraden. Vanbinnen beeft ik; vanbuiten blijf ik even achteloos als hij. Natuurlijk zijn wij een stel, natuurlijk. Natuurlijk.

Die dag kijken Alexis en de anderen geïntregerd toe wanneer Jamie en ik hen in de gang passeren en wenden zich vervolgens af alsof niets ze minder interesseert. Maar ze moeten hem hebben gezien. Hij is bizar aantrekkelijk. Jamie is een donkerharige adonis, een gothic prins. En nu is hij van mij.

5

Jamie wil een stap verder gaan en ik zeg dat ik er nog niet aan toe ben. We zijn sinds de derde schoolweek samen maar het is pas begin november en ik ben verrast dat we deze discussie nu al voeren. Een paar dagen geleden zei hij aan de telefoon dat hij van me hield; ik zei dat ik nog niet zover was dat ook te zeggen, en nu,

naast hem liggend en naar het plafond starend, vraag ik me af of dit de reden is dat hij het heeft gezegd.

‘Oké,’ zegt hij, en hij pakt mijn hand.

We zijn allebei nog volledig aangekleed, in het excentrieke uniform van ons groepje. We zijn geen goths of hipsters, gewoon raar. De meisjes verven hun haar in onnatuurlijke kleuren en de jongens doen hun uiterste best om eruit te zien of ze net uit bed zijn gerold. We lopen allemaal op kistjes en bijten allemaal nagels. Ik weet dat we ons gewoon op een andere manier net zo confirmeren als alle anderen, maar dat zeg ik niet hardop. Wat onze groep verbindt is de gedeelde verklaring dat we anders zijn - en daarom om de een of andere reden beter - dan alle andere, ‘normale’ kinderen op school. Met name beter dan de populaire kinderen.

Nu ik eenmaal daadwerkelijk op highschool zit voel ik niet meer het verlangen een van de meisjes met een paardenstaart en plooirokje te zijn. Ik vind het heerlijk dat ik eindelijk mezelf mag zijn, ook al is dat binnen bepaalde grenzen. Bij mijn nieuwe vrienden is raar zijn iets goeds, zolang het hetzelfde soort raar is als dat van de rest van de groep.

‘Wat woon jij in een raar huis,’ zegt Jamie.

Ik draai me naar hem om en kijk hem aan. Het is de eerste keer dat hij mijn huis vanbinnen ziet. Mijn ouders zijn naar het herfstfeest op mijn vaders werk. Jamie was ziek op de avond van mijn verjaarspartijtje en ma heeft me nog steeds niet kunnen overhalen hem voor het avondeten uit te nodigen.

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

‘Het is in alle opzichten perfect,’ zegt hij. ‘Zelfs je kamer.’ Het is geen compliment.

Ik kijk om me heen naar de lavendelkleurige muren en het witte rieten meubilair. Ik haal mijn schouders op.

‘Mijn moeder heeft het zo bedacht,’ zeg ik, een halve leugen. Ze heeft de rest van het huis ingericht, en dat is perfect, net als zij.

Alles past bij elkaar en staat precies op de goede plek. Het zou zo in een interieurblad kunnen, met mijn moeder aan de keukentafel met een bos witte tulpen erop, haar kapsel perfect in model terwijl ze veinst de krant te lezen. We hebben mijn kamer samen gedaan. In dat tijdschrift zou ik een cheerleadersuniform aanhebben. Ik zou glimlachen.

‘Je zou wat posters moeten ophangen of zo,’ zegt Jamie. Ik rol op mijn zij en leg mijn hoofd op zijn schouder. Ik bedenk dat hij aantrekkelijk is op de traditionele donker-en-knap-manier. Hij zegt dat hij piercings in zijn wenkbrauwen wil en dat probeer ik uit zijn hoofd te praten.

‘Ja, ik kan wel wat ophangen,’ zeg ik. Ik ben echt stapel op Jamie, hoewel ik nog niet zeker weet of ik van hem hou. Hij is slim en maf en de leider van ons groepje. Zo lang ik met hem samen ben kan ik er niet uitgetrapt worden. Hij legt een hand op mijn hoofd en steekt zijn vingers in mijn haar.

‘Ik hou van je, Autumn,’ zegt hij. Beneden slaat de achterdeur dicht. We gaan allebei overeind zitten. ‘Is je moeder thuis?’ vraagt hij. Ik heb geen toestemming alleen met Jamie thuis te zijn, al helemaal niet omdat mijn ouders hem nog niet hebben leren kennen. Ik ben er nog steeds verbaasd over dat het hem is gelukt me over te halen hem te laten komen. Ik kijk op de klok. Ze zouden over uren pas thuiskomen. Ik schud mijn hoofd.

‘Het zal Finny wel zijn,’ zeg ik.

‘Meen je dat?’ vraagt hij.

‘Ja.’ Ik heb Jamie over mijn schimmige verleden verteld, over de populariteit en de paardenstaart. Ik heb het als ontsnappingsverhaal gepresenteerd. Hoe ik er ternauwernood aan ben ontkomen een van hen te worden. Hij weet ook dat onze moeders beste vriendinnen zijn. Ik heb tegen hem gezegd dat we samen speelden toen we klein waren. Er stond een oude foto van Finny en mij op mijn ladekast die om de een of andere reden onze scheiding in de onderbouw heeft overleefd. Ik heb twee jaar lang alleen wat

tegen Finny gezegd als het echt moest, maar het is nooit in me opgekomen die foto weg te halen. Tot vanochtend, toen ik me aan het klaarmaken was voor Jamies bezoek. Ik heb hem snel onder mijn sokken in de bovenste lade verstopt.

Iedereen weet nu wie Finny is, maar zo noemen ze hem niet. Op school noemt iedereen hem Finn. Hij is de enige derdeklasseur die in het eerste voetbalteam zit. Hij en een aantal van zijn voormalige nerdige vrienden zijn ondertussen opgenomen in De Klik, maar zo noemen ze zichzelf niet meer. Een naam hebben voor je groep wordt nu kinderachtig gevonden. Het is gek te beseffen dat ik die meisjes nog maar een paar maanden geleden als mijn beste vriendinnen beschouwde en nog gekker dat Finny nu met hen is bevriend.

We hebben met moeite kunnen voorkomen dat we elkaar voor onze verjaardag moesten uitnodigen. In de onderbouw zou dat niet zo'n probleem zijn geweest, aangezien er toen op mijn partijtjes alleen meisjes kwamen en op die van hem alleen jongens. Maar dit jaar vonden onze moeders dat we als we een gemengd feest organiseerden elkaar ook moesten uitnodigen. Wat niet tot hen was doorgedrongen was dat het gapende gat tussen Phineas en mij dit jaar niet alleen zo groot is omdat we uit elkaar zijn gegroeid. We bewegen ons ondertussen in totaal verschillende werelden en de ander in ons eigen universum uitnodigen zou een verschuiving van de realiteit betekenen die de structuur van het gehele heelal overhoop zou gooien. Finny was nu populair. Ik was een buitenbeentje dat andere buitenbeentjes had gevonden om bij te horen.

Daar hadden ze het niet over met ons allebei erbij; mijn moeder ging er met me over in discussie en toen ik zei dat het uitgesloten was dat hij zou komen slaakte ze een diepe zucht en vroeg: 'Wat is er dit jaar toch met jullie aan de hand?' Dus wist ik dat hij dezelfde discussie met tante Angelina voerde.

'Wat heeft Finn Smith in jouw huis te zoeken?' vraagt Jamie nu. 'Hij zal wel even iets komen pakken,' zeg ik.

‘Zoals?’ vraagt hij. Ik haal mijn schouders op. Ik heb geen idee hoe ik het moet uitleggen. ‘Kom, dan gaan we even kijken.’ Ik ga niet met hem in discussie, maar ik voel een baksteen in mijn maag.

Jamie blijft in de gang staan terwijl ik de keuken in loop. Finny zit gehurkt voor de open koelkast, zijn blonde haar voor me verborgen.

‘Hoi,’ zeg ik. Hij kijkt me over zijn schouder aan. Tot de middelbare school waren we even lang. Gedurende de eerste en tweede is hij me voorbijgestreefd en hij is ondertussen één meter tachtig. Het is gek om hem nu naar me op te zien kijken.

‘O, hoi,’ zegt hij. Hij komt overeind en kijkt me aan vanaf de andere kant van de keuken. Hij begint een beetje te blozen. ‘Sorry, maar de achterdeur was open, hoewel ik dacht dat er niemand thuis was.’

‘Ik ben niet met ze meegegaan,’ zeg ik.

‘O,’ zegt hij. ‘Hebben jullie eieren?’

‘Eh, ja.’ Ik loop naar de koelkast. Finny gaat voor me aan de kant. Voordat ik me vooroverbuig zie ik hem zijn blik op de gang focussen en weet ik dat hij Jamie heeft gezien. ‘Hoeveel wil je er?’ vraag ik.

‘Geen idee,’ zegt hij. ‘Ma zei alleen dat ik moest kijken of jullie eieren hadden.’ Ik kom overeind en geef hem de hele doos. ‘Dank je,’ zegt hij.

‘Graag gedaan,’ zeg ik.

‘Doeg,’ zegt Finny.

‘Doeg.’ Ik blijf staan en hoor hem van de verandatrap rennen voordat ik terugloop naar de gang.

‘Wauw,’ zegt Jamie. ‘Jullie kennen elkaar echt goed.’

‘Dat heb ik verteld,’ zeg ik.

‘Ja, maar dat was echt raar,’ zegt hij. Ik haal mijn schouders op en loop terug naar de trap. ‘Doet hij dat vaak?’

‘Hij woont hiernaast,’ zeg ik.

‘Ja, maar... Laat maar.’ We zeggen niets tot we terug zijn in mijn

kamer. Ik ga op mijn gebloemde beddensprei liggen en hij kruipt naast me. We zoenen heel lang, en na een tijdje duw ik zijn handen weg en liggen we in stilte naast elkaar. Ik vraag me af of dit is hoe het voelt om verliefd te zijn. Ik weet het niet zeker. Dan begint Jamie ineens te praten.

‘Het is net alsof je eigenlijk bij hen had moeten horen,’ zegt hij. ‘Maar dat dat om de een of andere reden niet zo is.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

‘Ik weet het niet,’ zegt hij. ‘Deze kamer. Hij.’

‘Nou, dat is niet waar,’ zeg ik. Ik begin hem weer te zoenen. Ik zoen hem om te zorgen dat hij er niet meer over nadenkt. Het is weer stil in de kamer, op onze ademhaling na.

Maar ik denk er wel aan. Ik denk aan samen met tante Angelina Finny van de voetbaltraining ophalen. Ik denk aan de cheerleaders die vragen of hij mijn vriendje is. Ik denk aan naast Finny in de bus zitten op de eerste schooldag.

We hadden samen kunnen eindigen, dringt het tot me door terwijl Jamie zijn kruis tegen mijn bovenbeen drukt. Hij zou ondertussen tegen me hebben gezegd dat hij van me hield, maar hij zou niet over seks zijn begonnen. Nog niet.

Ik zie het allemaal voor me alsof het al is gebeurd, alsof het is wat er is gebeurd. Ik weet dat het tot in de details klopt, omdat zelfs met alles wat er daadwerkelijk is gebeurd ik Finny ken en weet wat er zou zijn gebeurd.

‘Ik hou van je,’ zeg ik tegen Jamie.

6

De pop begint weer te huilen.

‘Ik ga nooit aan seks doen,’ zegt Sasha. Ze knielt tussen de kledingrekken en tilt de pop uit het stoeltje. De verkoopster die bij de kassa kleding staat op te vouwen kijkt naar ons. Sasha trekt het